

Ikeda Eiko

Az öröklét cseresznyevirág-szirmai

Változzunk apró cseresznyevirág-szirmokká,
apró ima-szirmokká, és tündököljünk rügyfakadáskor!

Hány letépett szírom, hány elsodort élet,
kik cseresznyevirágzást még sosem láttak.
Gyertek most, üljünk le, kéz a kézben.

Változzunk, te meg én, apró virágszirmokká,
és tündököljünk rügyfakadáskor!

Gyűjtsünk apró gyertyafény-szirmokat,
gyűjtsünk apró imádság-szirmokat,
világítsunk az éjszakában cseresznyeszirom-fénnyel,
hogy az elhunyt lelkek visszatérjenek,
ne tévedjenek el hazáig az úton.

Hulljanak a szirmok, mint búcsúlevelek,
peregjenek a szirmok, mint lecsorgó könnyecseppek.

Szirmok, hulljatok, hulljatok, halomba gyűljetek,
porladjatok szét, hogy teremjen a föld,
hogy levelet hajtsanak a fák,
és szárny suhogva szálljanak a madarak,
s hogy a szenvedők életét végigkövessük,
míg újra tudnak mosolyogni majd,
s míg újra tudnak énekelni!

Mikor a tavasz újra eljön,
változzunk mindnyájan apró cseresznyevirág-szirmokká,
változzunk mindnyájan apró ima-szirmokká,
tündököljünk rügyfakadáskor,
dédelgessük a drága lelkeket, kiket szívünk legmélyén őrzünk.

(Fordította: Pinczés István)

(Elhangzott a Griff Bábszínházban, az áprilisi zalaegerszegi Sakura (Cseresznyevirágzás) ünnep alkalmából előadott irodalmi összeállításban.)